

— Кукуругууу! Пакъ те преварихъ, Червенко!

— Кукуругууу! Аха, азъ отъ кога съмъ буденъ, ами не ми се ставаше. Ти какъ спа, бе Пернатко? Има ли много кокошкинки въ вашия курникъ?

— Кукуругууу! Остави се. Живъ ме изядоха. Ще накарамъ днесъ кокошките всичко да преровятъ и изтърсятъ.

* *

Кукуругу, кукуругу — пѣли пѣтлитѣ. А пѣтленцето отъ Глупчовата пазва бързало да имъ се обажда. Глупчо съвсемъ се объркалъ.

— Абе, наистина, — рекълъ селянинътъ, — моето пѣтленце се обажда отъ твоята пазва. Я се разкопчей да видимъ!

Бръкналъ и извадилъ пѣтлето:

— Яаа, то било! Ами шо ще въ пазвата ти?

— Че знамъ ли азъ! Може . . . може да ни е видѣло отъ крушата. Припнало следъ насъ и както тичахъ, пазвата ми се разтворила, а то — хопъ, вжтре!

— Гледай ти, тъй трѣбва да е било! — повѣрвалъ му ужъ селянинътъ, па си взелъ пѣтлето и отминалъ.

Глупчо останалъ самъ. Очитъ му се налѣли. Безъ малко щѣлъ да заплаче отъ умора, отъ срамъ и ядъ, но като размислилъ малко, утешилъ се и си рекълъ:

— Наистина, носихъ него, носихъ и пѣтлето му чакъ до село, ама пкъъ накрая му теглихъ такава една лъжа, че свѣтъ му се замая, сиромаха: повѣрва, че пѣтлето само е влѣзло въ пазвата ми. Умна глава нося азъ — и туй то!

Асенъ Разивѣтниковъ